

Finansaar, men Regeringen er af den Opfattelse, at man, saa vidt Statens finansielle Situation tillader det, bør fortsætte efter de Retningslinier, der indeholdes i Loven af 1942.

Da Loven af 1942 blev gennemført, var det fra alle Sider en Forudsætning, at Loven skulde være *midlertidig* og kun gælde, saa længe de under Krigen herskende ekstraordinære Forhold vedvarede. Meget kunde imidlertid tale for nu at gennemføre en permanent Lovgivning paa dette Omraade, idet de indhøstede Erfaringer fra den forløbne Tid, som nævnt, synes meget gunstige. Det maa dog erkendes, at *Forholdene paa ingen Maade endnu har afklaret sig*, saaledes at det nok vil være rigtigst foreløbig kun at forlænge for en begrænset Periode. Det har inden for Regeringen været overvejet, om ikke en Forlængelse for 5 Aar vilde være det rigtige, idet man herved navnlig lagde nogen Vægt paa, at *Privatbanerne staar over for nødvendige Nyanskaffelser*, og at den Kapital, som investeres for at finansiere disse Indkøb, jo gerne skulde amortiseres over en rimelig Periode. Imidlertid maa der være en betydelig Mulighed for, at man inden Udløbet af en saadan 5-aarig Periode kan have Oversigt over, hvorledes den videre Udvikling af Trafikforholdene vil blive, ligesom maaske ogsaa en *ny Lovgivning om Omnibus- og Fragtmandskørsel med Motor-køretøjer* kan være gennemført forinden, og man er derfor, for ikke at foregribe noget, standset ved et Forslag om at foreslaa 1942-Loven forlænget for en 3-aarig Periode. Jeg tror ikke, at Privatbanerne, fordi denne Periode er kortere end 1942-Lovens Gyldighedstid, vil faa Vanskeligheder med at skaffe den Kapital, der skal bruges til Nyanskaffelser. Dels kan den væsentligste Del af det anskaffede Materiel i paakommende Tilfælde vel nok afhændes til andre Privatbaner, dels er det mit Indtryk, at der ogsaa blandt de politiske Partier er almindelig Interesse for at videreføre denne Lovgivning, saaledes at de Kommuner, der skal garantere for eventuelle Laan, maa kunne tage en saadan Videreførelse i Betragtning som en temmelig nærliggende Mulighed.«

Lovforslaget blev modtaget med Velvilje fra alle Sider og gennemførtes uændret og enstemmigt i begge Ting uden Udvalgsbehandling.

I Folketinget havde *Chr. A. Christiansen* (D. K.) dog nogen Betænkelighed ved, at Loven skulde gælde i tre Aar. »Der er jo under Forberedelse en Trafikplan, og det eneste rigtige maa være at arbejde hen til, at Staten overtager Trafikmidlerne i dette Land; men da jeg har en til Vished grænsende Formodning om, at der ikke med dette høje Tings Sammensætning nu kan skaffes Flertal herfor, skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget.«